

I.

Когато учителката им каза, че заминават на екскурзия по море, за да видят пробега на сардините, Мартина Алън развеселено си представи как по южноафриканския бряг тичат сребристи сардини, полети с доматиен сос като от консерва, само че цели и обути в сребристи маратонки.

Но тази картина беше далеч от истината. Госпожица Фокнър им обясни, че пробегът, или иначе казано, миграцията на сардините, е един от най-впечатляващите спектакли в дивата природа.

Всяка година през юни и юли милиони сар-

дини напускат бреговете на Агуляс¹, в западната част на Южна Африка, в търсене на основната си храна – планктона, който студеното течение носи на изток. Сардините плуват след планктона с отворена уста и направо лапат в движение.

На свой ред тях ги преследват хиляди хищници, сред които делфини и тъмнобронзови китоакули с нащърбени зъби, а също и големи ята рибояди.

Сега Мартина и съучениците ѝ щяха да се присъединят към този невероятен морски керван.

Госпожица Фокнър обясни, че ще следват пробега на сардините нагоре, по брега на Квазулу-Натал, а после ще продължат на север, към Мозамбик, където ще участват в преброяването на популацията на дюгоните.

– Какво са дюгоните? – Мартина попита шепнешком Шерилин Майер и така разбра, че били „слажки, дебели, сиви животни... нали знаеш, нещо като кръстоска между хипопотам и тюлен. Старите моряци ги мислели за сирени“.

Целият клас се развълнува при мисълта, че ще прекарат десет дни далеч от училище, и то по средата на срока.

Мартина също се радваше... до момента, в

---

¹ Нос Агуляс (Иглен нос) – най-южната точка на Африка, където се срещат водите на Индийския и Атлантическия океан. Намира се на изток от нос Добра надежда. (б. ред.)

който учителката им раздаде листчета с информация за пътуването. На първо място в списъка с багажа стоеше:

1. бански костюм

Мартина вдигна ръка.

– Извинете, госпожице Фокнър, но защо ни е бански?

Всички се разсмяха, дори госпожица Фокнър не можа да сгържи усмивката си.

– Наричаме я „морска екскурзия“, защото е по море, Мартина. Ще имате безброй възможности да плувате с шнорхел, да се гмуркате и да се плискате във вълните. Не мисля, че ще можеш да плуваш без бански!

Думите ѝ бяха последвани от бурен смях.

– Ама ако... – Мартина търсеше най-подходящите думи, – ако някой не иска да плува?

– Защо да не иска? – изненада се госпожица Фокнър. – Рифовете са изключително красиви. Повярвай ми, Мартина, щом веднъж се потопиш в океана, няма да можем лесно да те извадим от водата...

В същото време и някой друг се обади с въпрос, така че останалите не забелязаха как Мартина пребледня и как коленете ѝ се разтрепериха под чина.

Същата вечер за първи път акулите споходиха Мартина в съня ѝ. Обградиха я, фиксирани дълбоко врязаните си студени очи върху белите ѝ ръце и крака, които тя безпомощно размахваше в бурното море. През следващите седмици този сън идваше толкова често, че я беше страх да заспи. Накрая, два дни преди заминаването, Мартина стигна до крайни мерки – седна в леглото и сложи няколко книги върху главата си, за да паднат и да я събудят, ако загреме. За съжаление, беше толкова изтощена, че когато книгите за трети път изтрополиха на пода, почти не ги чу. Просто се сгуши в чаршафите и се предаде на акулите...

Докато се бореше да не бъде изядена и да се задържи на повърхността на ледената вода, която сякаш парализираше крайниците ѝ, тя чу в съня си призрачен глас: „Събуди се, Мартина! Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем навреме до брега“.

Мартина се насили да дойде на себе си. Беше съмнало и на ръба на леглото ѝ седеше неясна фигура. Мартина премигна объркано. Баба ѝ я гледаше с индиговосините си очи, както винаги облечена с дънки, но с бледоси-

ня риза вместо обичайната с цвят как¹ и емблема с лъв на джоба.

– Колко пъти съм ти казвала да не спиш на отворен прозорец? – нежно я укори Гуин Томас. – Нищо чудно, че сънуваш кошмари. Направо си замръзнала. През юни в Африка е зима, Мартина, опитай се да го запомниш!

Мартина се помъчи да се изтръгне от студените пипала на съня.

– Давех се – смотолеви тя, – имаше акули и не можех да ги шам.

– Естествено, че ще се давиш – Гуин Томас се наведе и затвори прозореца, през който нахлуваше режещ студен въздух с мирис на антилопи, – цялата си се увила в одеялата. И какво правят тези книги на пода?

Мартина седна в леглото. Не искаше да тревожи баба си и да ѝ разказва за ужасния си кошмар.

– Търсех си нещо свястно за четене.

– И мислеше да започнеш от „Наръчник на любителя на електрически влакчета“ и „Справочник за ремонт на двигатели“?!

Мартина не отговори. Гледката от прозореца я беше погълнала. В далечината като сиви призраци сред утринната мъгла стадо слонове обикаляха около водоема. Мартина живееше в Савубона вече шест месеца и още не можеше да повярва, че се намира в южно-

---

¹ Как¹ – глинеподобно жълтеникав цвят (б. ред.)

африкански резерват за диви животни. Всяка сутрин, щом отвореше очи и погледнеше към саваната, която сега наричаше свой дом, сърцето ѝ се изпълваше с вълнение. Това не намаляваше тъгата, заседнала в гърлото ѝ като буца, откак родителите ѝ загинаха в пожар на Нова година в дома им в Англия, но определено ѝ помагаше.

Помагаше ѝ също така и това, че има ново семейство. То не можеше да замени родителите ѝ, разбира се, но поне не се чувстваше толкова самотна. Освен баба си имаше си и Тендай, едър зулус, който наскоро бе повишен от следотърсач в пазач на дивеч. Тендай учеше Мартина как да оцелява в красивата, но страховита дива природа на Африка и я водеше да закусват край лагерен огън на възвишението в резервата. Мартина обичаше Тендай, но връзката ѝ с леля му Грейс – африканска лечителка, сангома, и най-добрата готвачка на света, бе съвсем специална. Грейс имаше африкански и карибски корени и само тя знаеше за дарбата на Мартина да общува с животните. Всъщност Грейс бе наясно и с много други тайни.

Но най-важното същество – според Мартина, бе нейният бял жираф Джеремая, на галено Джемси. Той ѝ позволяваше да го язди. Джемси и Бен – момчето, което ѝ помогна да спаси белия жираф от крадците, бяха най-добрите ѝ приятели. Мартина знаеше, че те

също я смятат за своя най-добра приятелка, независимо че Джемс не можеше да говори, а Бен предпочиташе да мълчи.

– Няма ли най-после да станеш – погледна я с лек укор Гуин Томас. Мартина погледна часовника и тихо изохка. Шест часа! Защо баба ѝ не си пада по неделното излежаване?

Гуин Томас забеляза изражението на Мартина и в очите ѝ блесна весело пламъче. Някога същите тези очи хладно, дори враждебно, изучаваха момичето, но сега загорялото лице на Гуин все по-често се разливаше в усмивка.

– Сигурно се вълнуваш, че утре тръгвате на екскурзия – рече тя. – Цели десет дни по море! Ще учите само за историята и природата и ще се забавлявате. Наистина ти завиждам, иска ми се да можеш и аз да гойда.

– Искаш ли да се сменим? – предложи Мартина.

Гуин Томас се засмя.

– За секунда си помислих, че говориш сериозно, Мартина. Радваш се, че заминаваш, нали?

– Разбира се! – отвърна Мартина колкото може по-убедително. – Нямам търпение...

– Радвам се да го чуя, защото напоследък ми изглеждаш госта бледа. Морският въздух ще ти се отрази добре. Е, ще се видим долу, отивам да приготвя нещата за разходката по плажа.

– Да, добре – усмихна се Мартина, но щом

Вратата се хлопна, покри с ръце лицето си и затвори очи. Много добре знаеше защо сънува акулите. Няма нищо общо с отворения прозорец, с увиването в одеялото, с яденето на сирене преди лягане и с всичко останало. Причината беше нещо, което се случи точно преди една година.

Тогава отиде с родителите си на почивка в Корнуол, Англия. Беше последният им ден там. Следобед извикаха по спешност баща ѝ, той беше лекар, заради едни момчета, които паднали от скалите. Майка ѝ, Вероника, изкара грип и си почиваше, затова баща ѝ я помоли тихичко да почете или да порисува, докато той се върне. Денят се оказа горещ, слънцето напичаше и Мартина реши да слезе до плажа и да си топне краката в морето, преди майка ѝ да се събуди. Стигна до брега, но водата бе тъй примамлива, че скоро ѝ стигна до коленете, а после и до кръста. Изневидица една вълна събори Мартина. Повлече я към дъното и я завъртя като в пералня. Беше почти сигурна, че ще се удави, но тогава водата я изхвърли на повърхността и тя едва-едва стигна до брега.

В този момент един рибар извади от морето гигантска акула. Мартина видя злобещия силует на плажа и двете неща някак си се сляха в съзнанието ѝ – акула и вълна, която я премята. Майка ѝ вече я търсеше под дърво и камък и като я видя жива и здрава,

забрави да ѝ се скара. Мартина не искаше да я тревожи и реши да не споменава за вълната и как едва не се удави, но се закле, че никога вече няма да плува в морето.

На следващия ден си тръгнаха, а после родителите ѝ загинаха. Никой не разбра онова, което Мартина никога не бе споделяла с друго човешко същество, понеже не искаше да си го признае дори и пред себе си.

Дълбоката вода я изпълва с ужас.